

*Trezebelle
en de diefstal van het Grote Toverboek*

Guy Didelez

Trezebelle
en de diefstal van het Grote Toverboek

Manteau

© 2013 Uitgeverij Manteau / WPG Uitgevers België nv,
Mechelsesteenweg 203, B-2018 Antwerpen en Guy Didelez

www.manteau.be
info@manteau.be

Vertegenwoordiging in Nederland
Singel 262
1016 AC Amsterdam
Postbus 3879
1001 AR Amsterdam

Omslagontwerp: Linda Huijben
Omslagillustratie: Marijke Klompmaker
Illustraties: Marijke Klompmaker
Vormgeving binnenwerk: Ready2Print

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevens-
bestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze,
hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of
op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van de uitgever.

ISBN 978 90 223 2923 8
D/2013/0034/316
NUR 282

Hoofdstuk 1

Het vriest zo ongenadig hard dat Trezebelles oren ervan kraken. Bij elke windstoot lijkt haar valse neus een beetje heen en weer te schudden.

Maar ondanks de bijtende kou en het dunne laagje sneeuw dat over het landschap ligt, loopt de jonge heks er die morgen heel vroeg en vrolijk bij. Logisch. Het is kerstvakantie en ze hoeft twee volle weken niet naar de heksenschool. Hoewel ze daar, samen met de andere heksjes, altijd knotsgekke fratsen uithaalt – zo staken ze drie dagen geleden nog een legertje kruisspinnen in het krijtdoosje van de juf – zal ze de school zeker niet missen. Ze heeft met haar vriendinnen afgesproken bij de waterplas, zo'n kilometer buiten het heksendorp. Niet om te zwemmen uiteraard, maar om te schaatsen. Dit is echt een buitenkans. Op het platteland achter de zee

is het zelden zo koud dat de waterplas volledig dichtvriest. En het is helemaal een wonder dat het ijs zo dik is dat het zelfs het gewicht van Sybille met de Dikke Billen kan dragen!

Dit wordt dus een dagje om niet alleen duimen en vingers, maar ook ijsneuzen en sneeuwschoenen bij af te likken! Trezebelle kijkt echt enorm uit naar de afspraak met haar vriendinnen. Niet alleen met Sybille, die zo dik is dat haar billen bij elke stap beginnen te trillen, maar ook met Roos Netelroos en Lelijke Lura. De eerste heeft zoveel hoofdroos in haar woeste spiraalvormige krullen dat het zelfs 's zomers lijkt alsof het op haar hoofd gesneeuwd heeft. En de tweede... Tja, Lelijke Lura is echt een geval apart. Al drie jaar op rij heeft ze de Miss Lelikhheidsverkiezing in het heksendorp gewonnen en draagt ze met trots de titel van Miss Baksel. Niemand die daar kritiek op heeft. Ze is écht de lelijkste heks van allemaal! Alles in haar gezicht lijkt schots en scheef te staan: haar neus, haar wenkbrauwen, haar ogen... Als je te lang naar haar kijkt, zou je er zeeziek van kunnen worden.

Met Trezebelle zelf is het anders gesteld. Door een of andere rare speling van het lot is zij als een bloedmooi meisje geboren. Best vervelend als iedereen om je heen zo lelijk is als de pest. Waarom kon zij nu geen lodderogen, geen bloemkoolknieën, geen puisten op haar gat hebben?

Haar moeder was echt in shock toen het meisje geboren werd. Zij kon haar schele ogen bijna niet geloven toen ze zomaar een schattig dochtertje in haar armen hield.

‘Is dit mijn baby?’ stamelde ze ontzet. ‘Waar heeft ze dat grappige wipneusje vandaan? En dat zachte velletje en die helderblauwe ogen?’

De vroedheks die bij haar was, bleef het antwoord schuldig en keek strak voor zich uit.

‘Zelf heb ik er geen problemen mee dat ze zo mooi is,’ zei Trezebelles mama aarzelend, ‘maar hoe zullen de andere heksen reageren? Misschien zal ze gepest worden omdat ze anders is. Heksen maken nooit ruzie, ze zijn altijd heel vrolijk en rollen lachend door het leven. Maar ze lopen nu eenmaal niet hoog op met mensen. Precies omdat ze weten dat mensen heel anders zijn. Mensen zien er vanbuiten veel mooier uit, maar binnenin is het omgekeerd. Er zijn geweldige pestkoppen bij die alleen maar lol hebben als ze met anderen kunnen lachen. Mensen maken zelfs ruzie en voeren oorlog. Misschien zal mijn dochtertje niet aanvaard worden als de andere heksen denken dat ze een mens is...’

Er viel een pauze.

Een lange pauze.

‘Zou je er dan niks aan doen?’ vroeg de vroedheks uiteindelijk.

‘Wat dan?’

‘Aanpassen...’

‘Hoe bedoel je “aanpassen”?’

De vroedheks zuchtte. Moest ze er dan echt een tekeningetje bij maken?

‘Je zou haar kunnen insmeren met puistenmest. Of haar kaalscheren. Of op zijn minst een valse neus voor haar kopen. Op die manier zou ze er toch al een klein beetje bij horen...’

Trezebelles mama voelde er eerst niet veel voor, maar toen de vroedheks aandrong gaf ze gedeeltelijk toe. De puistenmest leek haar niets en ook het kaalscheren wilde ze liever niet, maar misschien was die valse neus toch niet zo’n slecht idee. In de mensenwereld waren er vast heksenneuzen van kunststof te koop die zo goed waren gemaakt dat je het verschil met een echte heksenneus bijna niet kon zien. Als zo’n namaakneus ervoor kon zorgen dat haar dochter in het heksendorp aanvaard werd, dan moest dat maar...

Ze stuurde de vroedheks er dus op uit om zo’n nepneus te kopen. En ondertussen hield ze de baby in haar armen en fluisterde ze in haar oor: ‘Hoe je er ook mag uitzien en wat de anderen ook van je mogen denken, je blijft

mijn dochtertje. Ik zal je altijd beschermen en van je houden.’

Zo gaat Trezebelle dus met een valse neus door het leven. Als die wat klein wordt en begint te knellen, of als de stof een beetje te dun wordt, of als er een bluts in is... telkens als het nodig is, trekt haar moeder naar de mensenwereld en koopt er een nieuwe met meteen een reserve-exemplaar voor noodgevallen. En om het allemaal nog wat echter te laten lijken, plakt ze er nog wat neppuisten op ook.

Trezebelles mama zorgt er dus voor dat haar dochter er als een voorbeeldig heksje bij loopt. Elke week geeft ze de haren van het meisje een paarse spoeling. Verder moedigt ze Trezebelle aan om haar teennagels te laten groeien. En ze wil graag zwarte randen onder die nagels! Na verloop van tijd zijn die randen zo dik dat je er vast een portie krakende zandkoekjes mee kunt bakken.

Maar dat is nog niet genoeg. Haar mama wil ook dat Trezebelle elke ochtend en elke avond haar tanden poetst. Ze heeft daarvoor

een kleine tandenbezem gekocht, die veel zachter is dan een gewone tandenborstel. Dat bezempje doopt ze twee keer per dag in het potje chocoladepasta dat op een plank in de badkamer staat. Zo krijgt Trezebelle niet alleen een heerlijke smaak in haar mond, maar ook zulke bruine tanden dat alle andere heksenkinderen haar vol bewondering nakijken.

Het meisje vindt het allemaal prachtig. Steeds weer doet ze haar best om er als een echte heks uit te zien. Waarom ook niet? Trezebelle wil niet zijn zoals de mensenkinderen. Dan zou ze er altijd netjes bij moeten lopen! En dan zou ze ook heel beleefd moeten zijn en met twee woorden spreken. In het heksendorp hoeft die onzin allemaal niet. Wil je met drie of vier of vijf woorden, of zelfs met een heel woordenboek spreken, dan kan dat. En je bent ook niet verplicht om beleefd een handje te geven. Als je 's ochtends de klas binnenkomt, dan groet je de heksenjuf gewoon op jouw manier. Je kunt knipogen of haar een vriendschappelijk klopje op de rug verkopen of wild door haar

haren wrijven. Er zijn zelfs heksenkinderen die elke morgen hun neus tegen die van de juf wrijven. Neuze-neuzen noemen ze dat... En heksen hebben enorme neuzen, dat geeft dus altijd weer een heel spektakel.

Intussen is het meisje gearriveerd bij de waterplas. De wind heeft het dunne laagje sneeuw er weggeblazen en het meertje ligt er rond en glimmend bij, als een wat groot uitgevallen kaalkop. Wat een verschil met de zomerperiode. Toen kwamen ze hier geregeld zwemmen in hun bikinietjes met bovenstukjes van vleermuisvleugels, want dat was de voorbije maanden de nieuwste mode voor jonge heksjes. Enkel Sybille, die heel wat meer te verbergen heeft, kwam met die vleermuisvleugeltjes niet toe. Zij droeg een bovenstuk van sierlijke zwanenvleugels die door een bouwwerk van kleine staafjes in de juiste vorm werden gehou...

Nog voor Trezebelle haar gedachten kan afmaken hoort ze plots de stem van Sybille vlak bij haar.

‘Toch op tijd wakker geraakt?’

Haar dikste vriendin zit achter een houten scherm waarachter de badgasten 's zomers wat schaduw kunnen zoeken. Ook Lelijke Lura en Roos Netelroos bevinden zich daar. Ze trekken hun schaatsen aan.

Trezebelle loopt naar hen toe. Dan merkt ze op Sybilles hoofd...

‘Wat heb jij nu op je koker?’

‘Tegen het vallen! Als ik straks een doodsmak maak, hoef ik mijn hoofd niet te breken over hoe ik op het ijs terechtkom...’

Trezebelle kan haar ogen niet geloven. Ze kijkt naar Roos en Lura die net als Trezebelle zelf een fietshelm dragen. Dan kijkt ze opnieuw vol verbazing en ongeloof naar Sybille.

Die heeft het ding op haar hoofd inmiddels bij het grote oor vastgenomen en tilt het op.

‘Aangename kennismaking!’

Trezebelle barst in lachen uit.

‘Een pispot! Wie zet er nu een pispot op?’

‘Sorry hoor. Ik vond geen enkele helm die op mijn bolle kop paste. En geef toe, zo’n pot heeft ook voordelen. Dankzij het oor kan ik iedereen begroeten. Handig hoor: zo’n witte bolhoed met een oor!’

Ze demonstreert het opnieuw en tilt de plaspot nogmaals op.

‘Goeiemorgen, mevrouw! U hoeft zich geen zorgen te maken over mijn gezondheid. Ik heb dit ding vanmorgen nog uitgewassen!’

Tja, nu is het natuurlijk helemaal lachen geblazen. Ook Lura en Roos proesten het uit.

Iedere keer als de heksen uitademen, verschijnt er een wolkje voor hun mond. Een tekstballonnetje zonder tekst. Alsof de warme lucht die uit hun mond komt tot een dun ijslaagje wordt omgevormd om dan meteen weer op te lossen.

‘Tof hè!’ zegt Trezebelle. Ze wijst naar het lege ballonnetje dat ook als ze spreekt verschijnt om dan weer in het niets te verdwijnen. ‘Net als in een stripverhaal.’

Lelijke Lura ziet het nu ook.

‘Stripballonneeeeeeeeeeeeeeeu!’ roept ze en omdat ze zo lang uitademt blijft het tekstballonnetje dit keer wat langer zichtbaar.

‘We zouden een toverformule moeten hebben die alles wat we zeggen in ijskristallen omzet’, vindt Roos. ‘Dan kunnen we zien wat we zeggen!’

‘Leuk idee!’ vindt Trezebelle. ‘Maar op school leren we alleen de meest voorkomende toverspreuken. Genoeg om ons plan te kunnen trekken in het heksenleven. Deze spreuk hebben we nog niet geleerd.’

‘Misschien bestaat ze ook niet’, weet Sybille met de Dikke Billen. ‘Er bestaat maar een beperkt aantal toverformules. Gelukkig maar. Stel je voor dat er iemand op het idee zou komen om de zon weg te toveren. Dan zou heel de aarde één grote ijsbol worden. Dan zouden er geen bloemen of planten meer groeien en zou de hele aardkorst zo glad zijn dat alle helmen vast uitverkocht waren en de halve wereld met een pispot op zijn hoofd moest rondlopen.’

‘Toch zou zo’n tekst in een tekstballon wel leuk zijn’, besluit Lelijke Lura. ‘Ik vraag me af of die spreuk misschien in het Grote Toverboek staat.’

Nu kijken ze natuurlijk allemaal naar Trezebelle. Elk heksje dat min of meer tot de jaren van verstand is gekomen, weet immers dat alle toverspreuken in het Grote Toverboek genoteerd staan. Het is een kanjer van exact

negenhonderd negenennegentig pagina's met op elke bladzijde een spreuk. In heel het heksendorp is er maar één exemplaar van het boek, en dat wordt bewaard in het huis van Sefa Bubbels, de burgemeesteres. Het boek mag alleen ingekeken worden door de heksen die deel uitmaken van de RWH, de Raad der Wijze Heksen. Die Raad bestaat uit vijf heksen die er vijf jaar heksegese – een studie over de toverformules – hebben opzitten. En een van die heksen is...
Trezebelles mama!

Trezebelle is er heel trots op dat haar mama zo'n belangrijke taak heeft, maar ze vindt het wat vervelend dat iedereen nu naar haar kijkt. Mama zal haar immers nooit een van die onbekende toverspreuken vertellen.

'Die moeten geheim blijven', zegt mama altijd. 'Te veel kennis kan heel gevaarlijk zijn...'

Hoofdstuk 2

Nog geen vijf minuten later ziet Trezebelle haar vriendinnen achterna. Het ijs ligt er spiegelglad bij, zonder ook maar één oneffenheid. Schaatsen geeft haar een enorm gevoel van vrijheid. Ze voelt zich zo gelukkig dat ze haar ogen sluit. Zou ze met haar ogen dicht een pirouette kunnen maken? Ze probeert het en het lukt perfect. Dat moet ze nog eens doen. En nog eens. Ze hoopt nu maar dat Roos, Lura en Sybille gezien hebben wat ze allemaal kan en durft. Ze opent weer haar ogen. Tot haar verbazing merkt ze dat ze op die korte tijd al flink is afgedwaald. Ze schaatst wel twintig meter van haar vriendinnen vandaan. Maar dat is geen probleem. Ze zal hen eens laten zien dat ze de snelste van de vier is. Hoewel ze al behoorlijk wat snelheid heeft, drijft ze die nog verder op. Ze buigt haar hoofd dieper en knalt

ervandoor, haar armen zwiepend langs haar lijf.

Maar dan...

In een flits ziet ze iets voor haar in het ijs steken. Het lijkt een enorme slang zo dik als een arm, maar dat kan natuurlijk niet. Het is...

Een dikke tak die is vastgevroren!
Trezebelle suist eropaf! Ze probeert de tak nog te ontwijken. Maar mooi niet, hoor. Het volgende ogenblik boren haar schaatsen zich vast in de hindernis. Haar benen staan stil

terwijl haar lichaam met een enorme kracht wordt voortgestuwd...

‘Eeeeeek!’

Ze maakt een ware doodsmak en valt pal op haar neus. Even is er nog het vage besef dat er geen dokter en geen ziekenhuis in de buurt is. Dan wordt heel de wereld zo donker als de chocopasta waarmee ze dagelijks haar tanden poetst.

Als ze moeizaam haar ogen opent ligt ze op haar rug, beide handen over haar pijnlijke gezicht. Hoewel ze alleen maar vingers ziet, vermoedt ze dat haar vriendinnen om haar heen staan. Ze hoort hun stemmen gonzen, maar slaagt er niet in te verstaan wat er gezegd wordt. Haar ogen wegen loodzwaar. Slechts met de grootste moeite slaagt ze erin ze open te houden. Tussen haar vingers door ziet ze...

Kleuren! Ze golven vlak boven haar voorbij, strelen bijna de schouders van haar vriendinnen die bezorgd over haar heen gebogen zitten.

Dit kan niet. Kleuren komen niet zomaar

over je heen gevlogen en de wind kan hen niet rimpelen zoals hij ook de golven rimpelt...

Maar ze ziet wat ze ziet. Een kleine, brede regenboog van kleuren die als een vliegend gordijn rakelings over Roos Netelroos vliegt en het roos in haar haar wat doet opstuiven.

Tussen haar vingers door kijkt Trezebelle naar haar vriendin. Heeft zij er niks van gemerkt? Maar net als Sybille en Lura is Roos veel te bekommerd om wat er gebeurd is. Al haar aandacht is op Trezebelle gericht. Verder ziet of hoort ze niets.

‘Euren...’ probeert Trezebelle haar vriendinnen dan maar van het eigenaardige verschijnsel op de hoogte te brengen. ‘Rood, paars, groen...’

Het klinkt onduidelijk. Haar mond beweegt heel stroef. Alsof er zetmeel tussen haar tanden plakt.

‘Wat zegt ze?’ wil Sybille weten.

‘Iets over een laars of een schoen’, gokt Lelijke Lura. ‘Misschien wil ze uitleggen dat ze beter geen krulschoenen had aangedaan en dat ze daardoor gevallen is?’

‘Vliegen...’ probeert Trezebelle dan. ‘Euren die vliegen...’

‘Ze ziet deuren vliegen!’ zegt Roos
Netelroos bezorgd. ‘Ongetwijfeld een gevolg
van de slag. Ze kalt raas!’

‘Raaskalt!’ verbetert Sybille. Roos heeft
altijd last met dat soort werkwoorden. Ze kalt
raas, ze vliegt zweef en ze skiet water. Zal ze
dan nooit leren dat het anders moet?

Maar Trezebelle heeft andere zorgen aan
haar hoofd. Ze wil zien waar het kleurrijke
ding gebeven is. Niet zonder moeite haalt
ze haar handen van haar gezicht. Dat had ze
beter niet gedaan. Niet alleen is er niks meer
van het vreemde voorwerp te zien, maar
bovendien...

‘Haar neus!’

‘Nooit gezien!’

‘Afgebroken!’

‘En daaronder!’

‘Een tweede neus...’

‘Een kleine neus in een grote neus!’

‘Als een kleine kangoeroe in een grote
kangoeroe...’

Hoewel Trezebelle de woorden hoort, dringt
de betekenis niet echt tot haar door. Ze is nog
altijd versuft door de klap. Tot Sybille haar

vingers aarzelend naar Trezebelles neus uitsteekt en eraan trekt.

Trezebelle voelt de dikke vingers van het meisje op haar huid! Dat is ongewoon. Als ze zelf het ding vastpakt, voelt ze alleen maar plastic.

Geschrokken probeert het mooie heksje recht te gaan zitten. In paniek tast ze naar haar heksenneus. Die hangt – als een wortel die ontworteld werd – schots en scheef op haar rechterwang. Ze wil het ding terugschuiven naar waar het hoort, maar gaat zo wild tekeer dat ze alles nog erger maakt... Het volgende ogenblik houdt ze tot haar eigen stomme verbazing de afgebroken heksenneus in haar hand.

Ontzet staren haar vriendinnen haar aan. Dit hebben ze nooit eerder gezien! Een kleine mensenneus die onder een grote heksenneus verborgen zit. Zo'n beetje als een beschilderd Russisch poppetje waarin kleinere poppetjes zitten. Zou zich onder die tweede neus ook nog een derde piepklein neusje bevinden?

Trezebelle besterft het zowat! Bijna negen jaar lang heeft ze haar grote geheim nauwlettend voor haar vriendinnen verborgen kunnen houden. En dan gebeurt er dit!

Intussen is Lelijke Lura als eerste wat hersteld van de verrassing.

'Wa... Wat is er met jouw neu... euh... neuzen aan de hand?' Van pure verbazing probeert ze twee of zelfs drie lichaamsdelen (want je mag de hand ook niet vergeten) in dezelfde zin te proppen. 'Je hebt twee neuzen. Eén die afbreekt als je erop valt en één die lijkt op die van een mensenkind.'

Het lelijkste heksje van het dorp kan de weerzin in haar stem niet helemaal verbergen.

Logisch toch! Geen enkele heks wil als een mens door het leven gaan. Alles in de

mensenwereld draait om geld. Daar hebben heksen alvast geen last van. In hun wereld wordt er zelfs geen geld gebruikt. Als heksen iets nodig hebben, dan toveren ze het. En als ze het niet kunnen toveren, kunnen ze het vast missen, zo simpel is dat.

Trezebelle krijgt geen woord uit haar keel. Wat zal er nu gebeuren? Zullen haar vriendinnen haar verstoten? Mag ze nooit meer meedoen aan de verkiezing van Miss Baksel? Dat zou verschrikkelijk zijn. Het was elk jaar zo leuk om zo lelijk mogelijk voor de dag te komen en gekke bekken te trekken telkens de juryleden naar haar keken. En het was vooral lachen geblazen met Lelijke Lura. Zodra die op het podium verscheen, keek ze altijd zo scheel dat alle toeschouwers zowat van hun stinkzwammen rolden van het lachen!

‘S... Sorry’, stottert ze. ‘Ik kan er zelf ook niets aan doen. Ik vind het vreselijk, maar ik ben zo geboren.’

‘M... Met een mensenneus?’

‘En zonder puisten, zonder wratten, zonder bruine tanden’, biecht ze op.

‘Maar je hebt toch wratten?’ vraagt Lelijke Lura zich bezorgd af. Ze kijkt argwanend naar de dikke, harige puist op de wang van haar vriendin.

Trezebelle schudt het hoofd. ‘Allemaal nep. Namaakwratten.’

‘Ik snap er niks van’, zegt Sybille. ‘Hoe kun je nu zo mooi als een mensenkind geboren worden?’

‘Ik wou dat ik het wist. Een speling van het lot, zeker? Ook mama begreep er niks van. Toen ik geboren werd, wist ze niet wat ze zag. Ze had zo’n schrik dat ik er niet bij zou horen dat ze me van jongs af aan een valse heksenneus heeft opgezet.’

‘Lief van haar’, vindt Roos.

‘Maar wel verschrikkelijk dat een moeder zoiets moet doen!’ merkt Sybille met de Dikke Billen op. ‘Eruitzien als een mensenkind... Ik mag er niet aan denken!’

‘Ik heb er eerlijk waar nooit iets van gemerkt’, probeert Roos te troosten. ‘Je hebt je altijd als een echt heksenkind gedragen. Dat is heel knap van jou...’

‘En die wratten op je neus zien er bijzonder

levensecht uit', probeert ook Lelijke Lura het leed wat te verzachten. Ze heeft intussen Trezebelles heksenneus van haar overgenomen en steekt er haar wijsvinger in, in de hoop het geblutste geval weer in zijn oorspronkelijke vorm te krijgen.

Trezebelle kan haar oren niet geloven. Ze had veel hardere reacties verwacht.

'Mag ik dan... Mag ik dan jullie vriendinnetje blijven?' vraagt ze wat onzeker.

Lura, Roos en Sybille kijken haar ongelovig en tegelijk verontwaardigd aan.

'Natuurlijk mag je mijn vriendinnetje blijven!' vindt Lura.

'Wat is dat nu voor een stomme vraag?' protesteert Roos.

'Of je nu een valse heksenneus hebt of niet, dat maakt voor mij echt geen verschil!' zegt Sybille met de plaspot op haar hoofd.

'Of zou jij mij laten vallen als je erachter komt dat ik mijn kleren elke ochtend met ballonnen opvul?'

'Doe je dat dan?'

'Nee, natuurlijk niet. Dit is allemaal echt! Twintig kilo spek op elke bil. Maar als het niet

echt zou zijn, zou jij mij toch ook niet laten vallen?’

Tja, dat kan Trezebelle moeilijk ontkennen. Als de lelijkheid van haar vriendinnen plots nep zou blijken, zou ze hen nog altijd even graag zien.

Toch blijft ze twifelen. Ze kent Roos, Lura en Sybille al zo lang. Ze hebben al zoveel samen gespeeld dat ze helemaal met elkaar vergroeid zijn. Maar hoe zullen de dorpsgenoten die haar minder goed kennen reageren? De vele bewoonsters van het heksendorp, die haar in het passeren alleen maar eens met een scheve mond toeknikken? Zullen die haar nog als een echte heks beschouwen als blijkt dat ze geen heksenneus heeft, geen lodderogen, geen laporen en zelfs geen echte wratten? Of zullen ze beslissen dat er voor zo’n meisje geen plaats is in het heksendorp?

Trezebelle kijkt haar vriendinnen bang aan.

‘Ze zullen me verbannen’, fluistert ze. ‘Ze zullen me uit het heksendorp wegsturen, de mensenwereld in. Dat wil ik niet! Ik wil niet leven zonder jullie!’

Stilte. Een dreigende, haast verpletterende stilte zoals op zwoele zomeravonden, vlak voor er een daverend onweer losbarst.

Roos, Sybille en Lura kijken elkaar een tijdlang hopeloos aan.

‘Zo’n verbanning zou vreselijk zijn’, zegt de eerste dan.

‘Maar het is inderdaad niet onmogelijk’, vult Sybille aan.

‘Een heksendorp is pas een heksendorp als er alleen maar lelijke heksen wonen’, merkt Lura op. ‘Wat moet je als burgemeesteres doen als er heksen die eruitzien als mensen onder de heksen wonen? Moet je hen dan verbannen naar een mensendorp?’

Net op dat ogenblik duwt Lura haar vinger nog wat dieper in de heksenneus, zodat die met een plopgeluid weer in z’n oorspronkelijke vorm springt. Even blijft ze nadenkend met het ding in haar hand zitten. Dan verschijnt er een glimlach op haar magere lippen.

‘Ik heb het! Ik heb de oplossing!’

‘Wat dan?’ wil Sybille met de Dikke Billen weten.

Als antwoord schuift Lura de valse neus

weer over Trezebelles gewone neus en blijft hem met een hand vasthouden.

‘Ik heb helemaal geen geblutste heksenneus gezien’, zegt ze. ‘Jullie wel misschien?’

Roos snapt meteen wat de bedoeling is. Als ieder van hen haar mond houdt, hoeft niemand in het heksendorp te weten wat er hier vandaag gebeurd is. Ze beweegt dan ook driftig haar hoofd van oost naar west en dan weer terug. Van de plaats waar de zon opgaat tot waar ze weer ondergaat... Ze gaat daarbij zo heftig tekeer dat er in geen tijd een heel mistgordijn van roos opstijgt.

Ook Sybille glimlacht goedkeurend. Het is duidelijk: ook zij zal het geheim van het mooie heksje nooit verraden.

Alleen Trezebelle zelf durft het nog niet te geloven.

‘Maar jullie hebben het toch allemaal gezien. Mijn neus...’

‘Wij hebben niks gezien!’ onderbreekt Sybille haar. ‘En als jij wel iets gezien hebt, dan was dat vast een gevolg van die slag. Zoals jij onderuitging. Echt niet normaal!’

Trezebelle moet er eens van slikken. Zoveel

vriendschap... Dat is veel meer dan ze ooit had durven dromen.

‘Wat lief van jullie. Dat vergeet ik nooit.’

‘Er is ook niks om te vergeten!’ antwoordt Lura die de neus nog altijd vasthoudt. ‘Maar ik blijf hier niet zitten tot morgenvroeg!’

Dat is waar ook! Vlug gaat Trezebelle op zoek in de zak van haar jas. Samen met een rol toiletpapier voor andere noodgevallen bewaart ze daar een potje met plakkende paddenkwijs. Ze heeft het elke dag minstens één keer nodig. ’s Avonds voor het slapengaan trekt ze haar valse heksenneus altijd los. Slapen met dat ding lukt niet zo best. Als ze veel woelt dreigt de neus ’s nachts te kreuken. Dat vindt mama niet leuk. Iedere keer als Trezabelles dubbelloop beschadigd is, kan ze naar de mensenwereld om er een nieuwe te kopen. In de heksenwereld verkopen ze die niet en in het Grote Toverboek staat er geen toverformule om een heksenneus te toveren. Logisch ook. In het heksendorp hééft iedereen al een heksenneus, waarom zou men er dan eentje moeten kunnen toveren?

Om haar mama wat gedoe te besparen zet Trezebelle dus elke nacht haar valse neus op haar nachtkastje. Op een avond had ze zich eens afgevraagd of het niet mogelijk was om er een leeslampje van te maken. Twee kleine lampjes in de neusgaten, wat elektriciteitskabeltjes en klaar was Trees. Het zou vast een heel apart effect geven. Maar omdat niemand haar uitvinding mocht zien, had ze het uiteindelijk maar zo gelaten. Enkel met Kerstmis duwt ze twee kerstballen in de neusgaten. Een rode en een blauwe. Kwestie van een beetje sfeer te scheppen op haar kamer.

De rest van het jaar staat haar neus gewoon onopgesmukt op haar nachtkastje. En elke morgen heeft ze haar potje paddenkwiil nodig om het ding weer op haar gezicht te plakken.

Maar voor één keer komt het potje nu ook overdag van pas. Trezebelle diept het uit haar jaszak op, schroeft het dekseltje eraf en drukt het uiteinde van de neus in het kleverige goedje. Dan schuift ze de neus over haar echte neus en drukt ze zo hard ze kan.

Geen vijf tellen later plakt haar nepneus

weer stevig op haar gezicht. Na de val staat het ding alleen wat krommer. Trezebelle weet het heel zeker. Anders dan anders kan ze vanuit haar linkerooghoek de wrat zien die als een harige erwt boven op het puntje van haar neus is geplakt. Nu ja, erg is dat niet. Zo ziet ze er misschien nóg heksiger uit.

‘Een heks om jaloers op te zijn’, smakt Roos zodra Trezebelle haar neus weer loslaat.

‘Je kunt onmogelijk zien dat het nep is’, vindt Sybille. ‘Die neus van jou is minstens even lelijk als die van mij.’

‘En stevige lijm ook!’ ondervindt Lura, die even aan het scheve geval trekt.

Zo is Trezebelle er weer helemaal klaar voor. Ze krabbelt moeizaam overeind om nog een rondje te schaatsen. Maar dat slaat dik tegen. Zodra ze op haar benen staat, voelt ze hoe haar hele lijf begint te bibberen. Dat moet ongetwijfeld een gevolg zijn van die verschrikkelijke doodsmak.

‘Ik ga naar huis!’ beslist ze. ‘Een beetje bekomen van die val.’

‘Dan ga ik mee’, zegt Sybille. ‘Hou je maar

aan mij vast. Voor ik onderuitga moet er heel wat gebeuren.'

'Hoeft niet. Ik raak wel alleen thuis.'

Maar ook Roos en Lura beslissen hun schaatsuitje nu al te beëindigen.

'Als het niet met vier samen kan...' begint Roos, '...hoeft het niet voor ons!' maakt Lura de redenering af.

Dat ontroert Trezebelle. Het is fantastisch om zo'n geweldige 'samen uit, samen thuis'-vriendinnen te hebben. Nu ze haar grote geheim hebben aanvaard, weet ze wel heel zeker dat hun vriendschap nooit meer stuk kan.

Toch, ondanks die vriendschap, wil ze over één ding geen woord kwijt... Die rare kleurrijke regenboog die ze liggend op haar rug vlak boven haar heeft zien passeren. Niet dat ze schrik heeft dat haar vriendinnen haar niet zullen geloven. Nee, ze hebben al zo hun best gedaan voor haar dat ze hen ook nog niet met dat geheimzinnige verhaal wil verontrusten.